λειωσε τίς μέρες της διηγούμενη φοβερές ἱστορίες γιά τὸν ἄντρα της ποὺ βρισκόταν στὰ κάτεργα.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τοὺς Βωτρὲν ν' ἀνακατευθοῦν στὴν πολιτικὴ τοῦ τόπου τους, ὡς ἐπικίνδυνοι μπράβοι.

Ὅλοι ἤξευραν, ὅτι σὲ τρεῖς διαδοχικὲς ἐκλογὲς τῆς περιφερείας Μπὲλ-Ἐτάμπλ, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχαν συντελέση στὴν ἐκλογὴ ἑνὸς βουλευτοῦ, πότε μοιράζοντας μανιφέστα, πότε δημιουργοῦντες θορυβώδη ἐπεισόδια στὶς διαδηλώσεις κάνοντας ἀδύνατη τὴ διανομὴ στοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευαν ὅτι ἡ ζωή τους διέτρεχε κίνδυνο.

Φτάνει νὰ ἤθελαν καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν καμμιὰ τιμητικὴ θέση στὸ χωριό. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχαν τέτοιες φιλοδοξίες. Μιὰ φορὰ μόνο ἐροσπάθησαν νὰ γείνουν προσωπικότητες καὶ δέχτηκαν τὴν ὑπηρεσία τῆς παραδόσεως τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἀκόμα τρέμουν στὸ Σαὶν-Μαρτὲν-ντὲ-Μπουᾶ καὶ στὸ Σεροντόν, ὅταν θυμοῦνται τὴν ἐποχὴ αὐτή! Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπερίμεναν τὴν καρδιὰ τῆς νύχτας γιὰ νὰ φέρουν ἕνα τηλεγράφημα ποὺ εἶχε ληφθῆ στὶς ἕξη τὸ βράδι, καὶ ξυπνούσαν ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ τοὺς ἑτοιμάσουν ἕνα καλὸ δεῖπνο.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, δὲν ἔφευγαν χωρὶς νὰ τσεπώσουν κανένα νόμισμα τῶν πέντε φράγκων, ποὺ εὔκολα τὸ ἔπαιρναν χάρις στὴ μικροψυχία τῶν φορολογουμένων.

Εὐτυχῶς τὸ πρόσωπο τοῦ τηλεγραφικοῦ ἐπιθεωρητοῦ δὲν ἤτανε συμπαθητικὸ στοὺς τρεῖς ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴν παραίτησή τους, ἀφοῦ ὑποσχέθηκαν στὸν ἄξιο ἐκεῖνο ἀνώτερο ὑπάλληλο ὅτι θὰ τὰ καταφέρουν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν· καὶ ἐκράτησαν τὴν ὑπόσχεσή τους μὲ μεγάλη εὐσυνειδησία...

Τὴν ἐποχὴ τοῦ τρύγου οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔπεφταν στὴ δουλειὰ μὲ τὰ μοῦτρα, ὡς ὅτου πιὰ χόρταιναν ἀπὸ κρασί.

Ἡ ἄλλη τους ζωὴ περνοῦσε μὲς στὸ δάσος, καὶ ἀκριβῶς μὲς στὸ Μαῦρο Δάσος. Ἀπέραντο δάσος ἀπὸ ἔλατα, φήγους καὶ βελανιδιὲς ποὺ σκέπαζαν μιὰ ἀπέραντη ἔκταση τοῦ Μεντανσὲλ καὶ ὅπου οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἦταν ἀπόλυτοι κύριοι.

Ἂν καὶ ἡ κατοικία του φαινόταν μέτρια, αὐτὸς ἦτανε πλούσιος. Ὁ κόσμος ἔλεγε, ὅτι μέσα στὶς βαθιὲς καὶ μυστηριώδεις σπηλιὲς τῆς Μοαμπῆ ἔκρυβαν ὅτι εἶχαν κερδίση ἀπὸ ἁρπαγές. Κι' αὐτὸ ἐξηγοῦσε, γιατὶ δὲν πέτυχαν οἱ ἔρευνες ποὺ εἶχαν γείνη στὰ τριγυρινὰ μέρη τῆς κατοικίας τους, γιὰ κλοπὲς ποὺ συχνὰ εἴχανε γείνη στὴ ζώνη αὐτή.

Μολαταῦτα οἱ Βωτρὲν διασκέδαζαν μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἦταν ὁ τρόμος τοῦ χωριοῦ. Στὶς ταβέρνες ἢ στὰ μαγερειὰ ἔρταναν ὥς τὸ σημεῖο νὰ ὑποβοηθοῦν τὶς φῆμες αὐτὲς εἰς βάρος τους.

— Ἔ, λοιπόν, τί λένε γιὰ μᾶς; Ἐκάμαμε κανένα καινούργιο κόλπο σήμερα ;....

Ὅταν μάθαιναν τὰ νέα γεγονότα, ἐσήκωναν τοὺς ὤμους, λέγοντας ὅτι ἤτανε φοβερὰ πράγματα καὶ ὁρκιζόμενοι ὅτι πάντα εἶνε πρόθυμοι νὰ σκοτωθοῦνε γιὰ τὴ Δημοκρατία. Ὕστερα ἔφευγαν γελῶντας. Ὅταν ὅμως σοβαρεύουνταν, ἤτανε τρομεροί! Ἐμοιαζαν ὑπερβολικὰ καὶ οἱ τρεῖς· ὁ Οὐμπὲρ ὅμως ἤτανε πιὸ δυνατός· ὁ Ἠλίας καὶ ὁ Συμεὼν εἶχανε μαλλιὰ πιὸ ξανθά, γι' αὐτὸ τοὺς ἔλεγαν οἱ «ἀλμπίνοι», ὅπως λέγεται ἕνα παράδοξο εἶδος ἀνθρώπων ποὺ γεννιοῦνται μὲ ἄσπρα σχεδὸν μαλλιά.

***

Ὁ Πατρίκιος τράβηξε μὲ τὴ Μαγδαληνὴ μακρυά.

— Πῶς μπορεῖτε καὶ μένετε σ' ἕναν τέτοιο τόπο ! τῆς εἶπε. Ἄ ! νὰ ἤξερες πῶς βιάζομαι νὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ ! Ἴσως ὁ πατέρας σου νὰ μὴ σοῦ εἶπε ἀκόμη τίποτα. Ὤ εἶνε τρομερό ! Καὶ νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τόν ρωτήσω, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρος του !

— Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό, Πατρίκιε : ὁ μπαμπᾶς κουράστηκε πιὰ στὸν τόπο αὐτό... τὸν συχάθηκε !..

— Νὰ τὸ πιστέψω ;

— Καὶ θὰ φύγωμε στὴν πρώτη εὐκαιρία !

— Ἄ !...

— Ναί... Θὰ πᾶμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὸ Παρίσι καὶ οἱ γάμοι μας θὰ γείνουν ἐκεῖ.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ γείνη αὐτὸ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα ! Σὲ βεβαιώνω πὼς δὲ θάχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ σὲ ξαναφέρω στὸ Σαὶν-Μαρτέν... Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ὁ πατέρας σου διάλεξε τὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ,μά, στὸ κάτω-κάτω, ὁποιοσδήποτε ἄλλος τόπος εἶνε προτιμώτερος ἀπὸ τοῦτον ἐδῶ... Τί περιμένετε γιὰ νὰ φύγετε ;

— Ὁ μπαμπᾶς αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔχει νὰ κάνη κάποια πειράματα γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς μανιόκας του...

Λέει πὼς δὲν εἶνε ἀκόμη ἕτοιμη, ἐπρόσθεσε ἡ Μαγδαληνὴ κοκκινίζοντας.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἔ, λοιπόν τί ἔχετε ;... πληγωθήκατε ;...

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΙΣΜΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὑπάρχει διάβολος ;... «Ἀγάπα τοὺς φίλους σου μὲ τὰ ἐλαττώματά τους» ! Χαρτοπαίγνιο καὶ στίχοι ! Μιὰ φοβέρα τοῦ Πάπα Κλημεντίου. Ἡ χυδαιότης τῶν ἔργων καὶ ἡ ἀβρότης τῶν λόγων.

Ἕνας νεαρὸς ἀριστοκράτης διὰ νὰ πειράξη κάποτε τὸν καρδινάλιο ντὲ Μπερούλ, διετείνετο ὅτι δὲν ὑπάρχει διάβολος.

— Καὶ γιατὶ δὲν ὑπάρχει ; τὸν ἐρώτησε ὁ καρδινάλιος.

— Ἀπλούστατα : γιατὶ δὲν τὸν βλέπω.

— Μὰ τότε, ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ παραδεχθῆς πὼς καὶ σεῖς .. δὲν ἔχετε διάλου πνεῦμα, ἀφοῦ... δὲν τὸ βλέπω οὔτε αὐτό !

***

Ὁ δούξ ντὲ Λὰ Φεοτὲ ἦταν τρομερὸς κρασοπατέρας. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκστρατείας τῆς Σαβοΐας, στὸ χωριὸ ὅπου ὁ δούξ εἶχε σταθμεύσει μαζὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του, δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα ἀπαίσιο καὶ ἀνούσιο κρασί. Ὁ δούξ, ἐν τούτοις, δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τὸ νὰ κατεβάζη, κάθε βράδυ ἀρκετὰ ποτήρια ! Ἕνας φίλος του, τοῦ ἐξέφρασε μιὰ μέρα τὴν ἀπορία, πῶς μποροῦσε νὰ πίνη τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ κρασί.

— Ἔ, φίλε μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ δούξ, ἀκολουθῶ τὴν παροιμία ποὺ λέει : « Ἀγάπα τὸ φίλο σου μὲ τὰ ἐλαττώματά του» !

***

Μιὰ μέρα τοῦ 1715, στὸ φιλολογικὸ καφενεῖο τοῦ Παρισιοῦ « Πὶν—Νέφ», ὁ νεαρὸς ποιητὴς Ρουσὰ παρεπονεῖτο στὸν ποιητὴ Γκακόν, ὅτι εἶχε χάσει πενῆντα λουδοβίκεια τὴν προηγουμένη μέρα, στὰ χαρτιά.

— Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ἔχεις γράψει πενῆντα κακοὺς στίχους ! ἀπήντησεν ὁ Γκακόν.

Ὁ ποιητὴς ντὲ Λὰ Μότ, τότε, ποὺ ἦταν παρὼν στὴ συζήτησι, ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος στὸν Γκακόν :

— Τώρα ἐξηγεῖται γιατί, ὅταν σὲ προσκαλοῦν ποιήματα γιὰ νὰ παίξης χαρτιά, ἐσὺ προτιμᾶς νὰ πηγαίνης στὸ σπίτι σου, νὰ κλειδώνεσαι κατ'... νὰ γράφης στίχους !...

***

Ὁ Πάπας Κλημέντιος ὁ ΙΑ' ἠθέλησε κάποτε ν' αὐξήση τὸν φόρο ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν στὴν παπικὴ ἐπικράτεια. Κάποιος καρδινάλιος, ὅμως τὸν παρεκάλεσε, ὅτι αὐτὸ θὰ ἐξώργιζε πολὺ τὴ Ἀγγλία καὶ τὴν Ὁλλανδία.

— Ἐν θὰ τολμήσουν νὰ κάμουν τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ Πάπας, γιατὶ ἂν μὲ κάμουν νὰ θυμώσω μαζί τους, θὰ τοὺς τιμωρήσω.. καταφόρτωνας τὴ σαρακοστή !

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ὁλλανδία, ὡς γνωστόν, διεκεκρίνοντο ἀποκλειστικῶς σχεδὸν σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη τὸ ἐμπόριο τῶν... νηστήσιμων κονσερβῶν !

***

Ὁ Ριβαρὸς ἐδαγκάσθηκε κάποτε ἀπὸ τὸν Σεγκοὺ ἕνα δαχτυλίδι ποὺ, ἀντὶ πέτρας, ἔφερε ἕνα ἀρχαῖο νόμισμα μὲ τὴν προτομὴ τοῦ Καίσαρος. Ὕστερ' ἀπ' ὀλίγες μέρες ὁ Σεγκοὺ τοῦ τὸ ζήτησε πίσω. Ὁ Ριβαρός, τότε τοῦ ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι :

— Ὁ Καίσαρ... δὲν παραδίδεται !

***

Ἕνας ἑβραῖος ἤθελε νὰ πουλήση κάποτε στὸν βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας Ἀλφόνσο μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀντὶ πεντακοσίων δουκάτων.

— Ἀστειεύεσαι ; τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλεύς. Οἱ πρόγονοί σου πούλησαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ τριάντα ἀργύρια καὶ σὺ ζητᾶς πεντακόσια δουκάτα γιὰ τὴν ζωγραφιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ποὺ στὸ κάτω-κάτω, δὲν εἶνε παρὰ ὁ μαθητὴς του ; !...

***

Γιὰ νὰ λάβη κανεὶς μιὰ ἰδέα τῶν λεπτῶν τρόπων μὲ τοὺς ὁποίους ἐφέρετο στὴν Αὐλὴ τῶν Βασιλέων τῆς Γαλλίας πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν, ἀρκεῖ τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ντὲ Λὰ Φαγὲτ πρὸς τὴν κυρία ντὲ Σεβινέ, ποὺ δείχνει μὲ τὶ ἀβρότητα λόγων ἐξέφραζαν τὰ πιὸ χυδαῖα πράγματα, οἱ εὐγενεῖς τοῦ καιροῦ ἐκείνου :

«... Ὁ δούξ ντὲ Κοντὲ παραθερίζει τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ, στὸ Οὐτρέχτ. Ἡ γυναῖκες τῆς πόλεως αὐτῆς εἶνε θρασύτατες. Ἰδοὺ μάλιστα κ' ἕνα σχετικὸ ἀνέκδοτο. Ὁ δούξ, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνη γιὰ νὰ διασκεδάζη τὴν πλήξη του, ἐφλέρταρε μὲ κάποια νεαρὰ κάτοικο τοῦ Οὐτρέχτ ! Μιὰ μέρα ὁ δούξ, ἐπεχείρησε φαίνεται, νὰ τῆς φερθῆ μέ... περισσότερη τοῦ δέοντος οἰκειότητα, ἀλλὰ ἡ φίλη του ἐφώναξε ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰκουσθῆ ἀπ' ὅλους τοὺς αὐλικοὺς ποὺ εὑρίσκοντο, τὴν ὥρα ἐκείνη, μαζευμένοι ἐκεῖ γύρω :

— Πρὸς Θεοῦ, Ὑψηλότατε !... Ἡ ὑψηλότης σας ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ φέρεται... ἀναιδέστατα !...

Ὁ δούξ ἔμεινε κατάπληκτος μπρὸς στὴν θρασύτητα τῆς «σκληρᾶς» του. Συγχρόνως ὅμως ἐθαύμασε τὴν λεπτότητα τοῦ τρόπου της καὶ ἔσπευσε, καταντροπιασμένος, νὰ τῆς ζητήση συγγνώμη» !